

LBRIS

We know
books

PIETRO SARUBBI

De la Baraba la Isus

Convertit de o privire

Postfață de
Pr. Gabriele Mangiarotti
Traducerea din limba italiană de
Pr. Gabriel Beita

Galaxia Gutenberg

2024

Cuprins

I. O ADOLESCENȚĂ AGITATĂ	9
Villammare	11
O vară în compania bunicului Giacinto	16
Între singurătate și neascultare	33
Fata de la circ	37
Fuga	54
II. BARABA	71
Timpul bilanțului	73
Un telefon neașteptat	83
O mare oportunitate	90
Prima întâlnire cu Mel Gibson	99
Un biban norocos	109
Un personaj fără cuvinte	114
Un Baraba ezitant	128
Furtuna trăirilor mele de om în fața lui Isus	139
De ce tocmai eu?	145
III. RENAȘTEREA LA VIAȚĂ	153
„La cină cu Baraba”	155
Dorirea Euharistiei	162

Căsătoria	165
Baraba salvat de Isus	172
Durerea și bucuria	178
Adevărul privirii.....	187
Bucuria apartenenței	192
La rând la înmormântarea părintelui Giussani	196
Postfață	199

I.
O ADOLESCENȚĂ
AGITATĂ

Villammare

Era august și eram în vacanță la Villammare. Era una dintre acele calde și liniștite seri de vară care te fac să te simți în pace cu toți și cu tine însuși, doar că mie nu mi se întâmpla asta, iar conștientizarea seninătății celorlalți îmi provoca o mică și dureroasă neliniște.

Chiar dacă m-am născut și am crescut într-o familie obișnuită, de mic copil am fost mereu nemulțumit și agitat.

Părinții mei erau foarte severi. Mama mea, directoare de școală, făcuse din profesorat și învățare un mod de viață, devansat numai de misiunea ei de soție și de mamă.

Tatăl meu, funcționar de fisc, provenea dintr-o simplă familie lucană¹, al zecelea din cei doisprezece fii, era crescut în greutăți și severitate și nu arăta niciodată nici bucurie, nici durere. De aceea, mă făcea să mă gândesc la acele scoici pe care le pescuiam dintre pietrele din fața plajei, gata să se închidă ermetic la cea mai mică suspiciune de contact extern, împiedicând pe oricine să le străpungă. Doar în momentul morții au o relaxare completă a mușchilor, își deschid larg valvele și arată, în sfârșit, prețiosul lor conținut.

---

¹ Familie provenită din localitatea Lucca, regiunea Toscana (n.tr.).

Acest lucru mă umplea de durere. Știam că mă iubea pentru că îmi dăduse numele de Pietro, la fel ca al iubitului său tată, dar nu mă lăsa să îl iubesc, se retrăgea, aproape speriat de dragostea cu care nu era obișnuit, iar eu sufeream, deoarece știam că realitatea era alta.

În mod diferit sufereau amândoi din cauza dezinteresului meu pentru școală și pentru viață iar eu nu înțelegeam cum era posibil ca doi adulți, puternici și pricepuți, să se supere pentru lucruri de care eu, aproape adolescent, nu mă îngrijoram deloc și nu înțeleseseră, însă, toată durerea pe care indolența mea o ascundea.

Prin intermediul sportului, încercam să dau valoare suferinței mele. Mă gândeam: „Chiar dacă nimeni nu mă iubește, măcar în puținele momente ale victoriei cineva mă va stima”.

Erau adesea sporturi arhaice și legate de mitul forței: aruncarea greutății și a suliței, rugby, box, aproape niciodată sporturi de echipă. Chiar și la rugby, corpul meu și forța mea erau în totalitate la dispoziția echipei, dar mintea mea era mereu în altă parte.

Pasiunea mea cea mare era natura. Petreceam ore și ore, dezvoltând și aprofundând experimentele și noțiunile de știință pe care le primeam la școală. Nu era un colț al balconului meu sau al camerei mele care să nu fi fost ocupat de ghivece și borcane, unde creșteau, într-un mod mai mult sau mai puțin ordonat, culturi de toate genurile: de la cartofi și fasole, clasicele învățate la școală, la citrice, care cereau mai multă atenție și care proveneau din semințele ce rămâneau de la masă. Mai erau și multe tipuri de butași, pe care îi observam cum își dezvoltă

rădăcinile și cum cresc, ca și cum, de fiecare dată, ar fi fost un eveniment miraculos.

Unde nu erau plante, erau animale: pești roșii, broaște țestoase, mormoloci, broaște, multe specii de păsărele, melci, tritoni, porcușori spinoși și tot ceea ce reușeam să găsim în natură, în târguri locale ori primeam în dar.

Aceste lucruri, împreună, constituiau jungla mea foarte personală și, parafrazând un vers splendid al lui Leopardi, „naufraziul era dulce în acea mare”. Mă pierdeam în îngrijirea și în observarea acelei întregi naturi, între dezaprobarea tatălui și dezamăgirea cooperatoră a mamei, care, în bunătatea ei, nu-mi interzicea nimic, chiar dacă nu era de acord.

Prima dragoste a fost o *Enciclopedie a animalelor* pe care, la o ocazie importantă, una dintre numeroasele rude o dăruise Giuliei, surorii mele mai mari, adevărata favorită a familiei, pentru că era pricepută la toate, frumoasă și admirată. După ce a răsfoit-o cu o mare lejeritate, negăsind-o interesantă, a dăruit-o sortii obișnuite a enciclopediilor, aceleia de a umple și de a înfrumuseța bibliotecile din camerele copiilor.

Eu am descoperit-o și mi-am însușit-o, iar în compania ei petreceam întregi după-amieze citind și visând. Doar chemările mamei mele, de a-mi spăla mâinile și a merge la masă pentru cină, mă readuceau la realitate. Mâncam pe fugă și apoi, rapid, mă întorceam să citesc, pierzându-mă în zboruri mitice care mă duceau, când în savana africană, când în jungla amazoniană, când în stepa înzăpezită.

Trecerea de la simplu observator al naturii la spectator, mai întâi, și protagonist, mai apoi, al miilor de aventuri create de mintea mea era unul și același lucru. Această pierdere a mea în lucruri fantastice îmi alina suferința de a trăi și mă făcea fericit și nerăbdător, în așteptarea de a trăi cu adevărat acele aventuri visate de mii de ori.

Din cauza faptului că tatăl meu era funcționar al statului, schimbam des localitățile, urmând mutările datorate carierei sale. De aceea, nu o percepeam pe niciuna ca fiind a mea și nici nu îmi părea rău de ele în momentul în care le părăseam. Trăiam aceste schimbări întotdeauna cu un fel de indispoziție, nu mă simțeam acceptat, nici primit, nici iubit.

Acest lucru a generat o puternică atașare de Villammare, o mică localitate la granița dintre două regiuni, Campania și Lucania, unde tatăl meu ne ducea în fiecare vară, în vacanță.

Villammare era așa de mică, încât nu avea nici post de poliție, nici teren de fotbal și nici primar. Depindea de fapt de comuna Vibonati care se găsește la o distanță de aproape doi kilometri și la doar o sută douăzeci de metri de diferență de nivel, măsuri nesemnificative în comparație cu vastitatea creației, dar suficiente pentru a forma o barieră de netrecut care împărțea antropologic sătucul Villammare de comuna de apartenență. Exista, de fapt, o rivalitate veche între cele două comunități, care avea o sută de ocazii pe zi de a se redeștepta, mai ales în caldul sezon estival, pentru ca apoi să se diminueze și să dispară

aparent în timpul iernii, dar în realitate rămânea ca un cărbune aprins, ascuns de un vâl de cenușă rece.

Eu, bineînțeles, eram de partea locuitorilor din Villammare, *i marinesi*, cum le plăcea lor, cu orgoliu, să se denumească. Percepeam frumusețea aspră a sătucului ca fiind apropiată felului meu de a fi, a naturii mele de visător romantic și mă simțeam legat de acel mic sat și de locuitorii săi care își trăiau cu naturalețe condiția de a fi puțin la margine.

La Villamare am trăit cele mai intense și mai importante zile ale vieții mele de tânăr, de la primii pași, la primele scufundări, la prima bucurie, care îți face pieptul să explodeze, al primului „da!”, la durerea primului „adio!”, la primul miros plăcut de praf de pușcă al primului cartuș tras la vânătoare.